

BİRİNCİ KISIM:
BÜYÜMEK

bölüm bir

“Çok fazla yedin, seni pis şişko.”

Nerede başladığını söyleyebilirim. *Ne zaman* başladığını söyleyemem. Çünkü bu tür şeyler gökten bir anda inmez. Daha çok, barajda toplanan su gibidir, onu hissedersiniz fakat durdurmak için fazla bir şey yapamazsınız. Bir süre sonra baraj taşar. *Foşşş*.

Benim barajım taştığında Almanya'daydık. Temmuz ayıydı; tatildegdik. Her şey yolundaymış gibi davrandığınız, fakat işlerin sarpa sarmasından mutlu olduğunuz aile tatillerinden biriydi. On üç yaşındaydım ve bir takıntım vardı: kendim. O sıralar aile birliğimizde daha derin mücadeleler hüküm sürmekteydi; ama benim için tüm kötölükler, tüm rahatsız edici duygular tek bir sorunda düğümlemişti:

Şişkoydum.

Atlantis tesislerinin havuzunda yüzmekteydik. Zamanımı, bikini giymiş onlarca Alman kızı incelemekle geçiriyor ve kendimi çok kötü hissediyordum. *Onlara benzesem her şey çok güzel olurdu*, diye düşünüyordum.

Zayıflayabilseydim her şeyle baş edebilirdim. Altmış üç kilo beş yüz gram ağırlığa karşı bir metre elli iki santim. Ölçülerim ve şeklim zihnimde büyüyordu. Tamı tamına böyleydi. Her sabah sayısız kıyafet deniyor, göbeğimin, popomun ve bacaklarımın ölçüleriyle yıkılmış bir vaziyette kendimi aynada inceliyordum. Aylar sonra ilk kez mayomu giymek bir kabustu.

Atlantis'ten ayrıldığımızda annem havuzun kenarında gördüğü bir kadının mücadelesini anlatıyordu:

“Yanında piknik sepetiyle havuzun kenarında oturuyor ve durmaksızın sepetin içinden bir şeyler atıştırıyordu; elleri devamlı sepete gidip geliyordu. Sandviç, bir sandviç daha, bir dilim kek... Durmak istiyordu, fakat başaramıyordu. Durmak istediği her halinden belliydi; çünkü ara sıra sepetin kapağını, *tamam, bu kadar yeter* dercesine kapatıyordu, ama beş dakika sonra kapağı tekrar açıyordu! Daha sonra kızı bir şeyler atıştırmak için havuzdan çıkıyordu ve...”

“Kızı şişman mıydı?” diyerek annemin sözünü kestim.

“Sanırım normaldi, fakat şişmanlayabilirmiş gibi görünüyordu,” diye yanıtladı annem.

“Benden şişman mı?” Bilmek istiyordum.

“Evet, biraz daha... Belki de senin kadar.”

Somurttum. Yani! Demek ki ben de daha fazla şişmanlayabilirmiş gibi görünüyordum, değil mi? Evet muhtemelen. Fakat ne yapabilirdim ki? Ben buydum. Her zaman

şışmandım ve her zaman da öyle olacaktım. Üçgen peynirler beni rahatlatıyordu.

“Bu kadar şişko olmaktan nefret ediyorum!” diye homurdandım. Aylardır bu cümleyi bir papağan gibi tekrarlıyordum ve anneme gına gelmişti. Bu konuda bir şeyler yapmamı önerdi, kim bilir kaçınıcı kez.

“Sana destek olacağım Jess,” diye beni heveslendirmeye çalıştı. “Nasıl yapılacağını biliyorum! Haydi harekete geç! Yüzmeye git! Eskiden hep yüzerdin. Sağlıklı yemekler yapmayı biliyorum. Bir zamanlar elli kiloydum.”

Bu doğrudu. Annemin gençliğini gösteren bir video kaydı görmüştüm ve gerçekten incecikti, göz kamaştırıyordu. Aslına bakılırsa bana her zaman biraz sıskaymış gibi görünüyordu.

“Gerçekten kilo vermek istiyorsan,” diye devam etti annem, “nasıl yapılacağını biliyorum, fakat sabah akşam bu konuda söylenmekten vazgeç.”

En sevmediğim şey suçluluk duygusudur, sonra utanmak gelir. Yüzün kızarması, gözlerin küçülmesi, utanç içinde yanmak... Ben gururlu bir kızdım. Bazı konularda hâlâ öyleyim, ama daha iyi olmaya çalışıyorum. Ve çok ahmakça ama, utanıyorum. Tombul yanaklarım kızarıyor. Gayet makul ve destekleyici bir öneriydi aslında, ben kötüye yoruyordum. Midemde, bir portakal çekirdeği gibi ufak, ancak keskin bir dargınlık tohumunun kök saldıgını hissediyordum.

Tamam, diye geçirdim içimden. Zayıflayacağım. Gerçekten zayıflayacağım. Tüm arkadaşlarım kadar. Herkese ne kadar zayıf olduğumu ve bunu ne kadar hızlı başardığımı göstereceğim.

Bu kararı ilk kez alıyor değildim. Geçmişte pek çok kez, özellikle gecenin geç bir saatinde yatağıma uzandığımda bu kararı aldığım olmuştu. Bundan böyle pizza, dondurma ve ailenin sağlıklı yiyecekler listesine zorla yazdırdığım başka zararlı şeyleri yemeyecektim. Ama sabah olduğunda iradem bir şekilde eriyip gidiyordu. Kahvaltıda, peynir sürülmüş, salamlı ekmeğin çekiciliği, beni kuşatan ağır depresyon karşısında her zaman çok güçlüydü.

Kararım bu defa bir saplantı haline gelmişti. Tüm gece boyunca ve ertesi gün buna takılıp kalmıştım. Heidelberg'de şuursuzca gezerken buna takılıydım. Yüksek binalara ve alışveriş merkezlerine ilişkin bulanık bir izlenimin dışında, şehrin neye benzediği konusunda en ufak bir fikir edinememiştim. İçten içte öfkeleniyordum. Bir rehber tarafından yönetilen turu, bacaklarımın, oldukları kadar şişko gözükmemelerini sağlamaya çalışarak geçirdim ve kulaklığımıdaki dili İngilizceden Fransızcaya, oradan da İskandinavcaya, sonra tekrar gerisin geri İngilizceye çevirip durdum. Öğlen yemeği için yarım sandviç yerken, bir elmadan birkaç ısırık alırken ve annemin daha sonra getirdiği çikolatayı reddederken de kararına sadıktım.

Ağabeyim, "Fakat Jess! Bugün yediğin miktar *anoreksi* sınırında!.." diye itiraz etti. Hepimiz güldük.

Fakat kahkahalarım yavaş yavaş sönüp giderken beklenmedik bir şey oldu. Küçük sevimli bir şey. Aniden içimden kısık bir ses duydum:

‘İyi gidiyorsun Jess! İrade budur işte; şu an zaten zayıf bir insan gibi yiyorsun.’

Otele dönerken çayın yanında yemek için biraz üzüm almıştım. Açlık hissetmiyordum. Başka bir şey söyleyen olmadı; aylarca somurttum, huysuzluk yaptım, herkese soğuk davrandım. Sanırım bunun, son zamanların modası olduğunu düşündüler.

Bir sonraki gece domuz gibi Pringles yedim. Tuz ve sirke katkılı!.. *‘Canı cehenneme, ben tatildeyim!’* diye düşündüm.

‘Şu halime bakın! Otelin beyaz çarşafları üzerinde yayılırken kendi halime gülüyordum. Daha dün diyet yapmaya karar vermişim ve bugün her şeyi batırıyordum!’

İçimdeki ses, bu kez alaycı bir tarzda, *‘Gerçekten zayıflayabilecektin sanki.’*

Berbat bir oteldi. Tuvalete gitmek için gece vakti koridoru baştan sona yürümeniz gerekirdi; aksi halde banyoya işlemek zorunda kalırdınız. Başka bir otelden yer ayırtmıştık, fakat rezervasyon kaydımızı bulamadılar. Komik. Yine de biz her şey yolundaymış ve çok mutluymuşuz gibi davranıyorduk.

Tatilin kalan kısmında, genelde yaptığımdan daha fazla egzersiz yaptım: yürümek, yüzmek, bisiklete binmek...

Amacımlı aklımdan hiç çıkarmadım. Bir restorana gittiğimizde kendimi bir yetişkin gibi ve üstün hissederek salata tercih ettiğimi söylüyordum. Bir dilim kek yersem bunu bir öğünün yerine geçiriyordum. En sevdiğim kek, içinde ahududu jölesi, altında ıslak sünger çikolata olandı, nefis-ti. Gerçekten de eve döndüğümüzde tatilde giydiğim pantolonlar biraz bol geliyordu.

“Jessica,” dedi annem laf arasında, “eminim, bu tatilde kilo verdin. Neden tartılıp kendi gözlerinle görmüyorsun?”

Kafamı hayır anlamında salladım. Tartılarla dostluğum yoktu ve kendimi üzmemek yerine tartıları kullanmamanın daha hayırlı olduğunu öğreneli epey olmuştu. Aslında diyet ve egzersizle ilişkim de aynı biçimdeydi.

“Hadi,” dedi annem, ben de merak ediyordum.

Banyodaydık, elimizi yüzümüzü yıkıyorduk ve tartı, masum bir ifadeyle orada, yerde duruyordu. Bu küçük, beyaz kutunun ne zararı dokunabilirdi ki? Denemeye karar verdim.

“57 kilo 300 gramım!” diye coşkuyla bağırdım.

“Ah Jessica, kilo vermişsin!” Annem de benim adıma mutluydu.

“Ve devam edeceğim!” diye sevinçle ilan ettim.

“Evet, ben de seni destekleyeceğim,” dedi annem.

Ağustos ortalarıydı.

Baraj taşmıştı.